

L'HORA NOVA

INGENUAMENT

UNA mica retardat, ha vingut un acord de la Comissió de Govern del nostre Ajuntament, com a conseqüència d'una proposta presentada per la d'Economia i Proveïments, en virtut del qual, des d'ara, quan ja la ciutat ha estat envaïda per tots quatre costats de gent nòmada, que ha trobat unes facilitats inexplicables, hom fa públic que no serà lliurada la tarja de racionament als qui vinguin de nou, si no poden justificar que la seva estada respon a causes que convencin. Fins a cert punt, la disposició, no solament s'ha de considerar enceriadíssima, perquè de dia en dia la congestió que experimenta la ciutat accentua més el desequilibri en relació a les possibilitats dels seus habitatges i dels propis mitjans de productes alimentosos, sinó que es feia recomanable ja des de molt temps. Però, si per excés de preocupacions (en aquest món tot és digne de perdó), no s'hi ha posat més diligència, almenys hi cabria, simultàniament a l'alludit acord, ordenar una informació acurada sobre l'aglomeració «turística», que tant s'observa, a totes hores, en cafès i tabernes, ja que encara que potser ens privariem de disfrutar unes estones de «canto jondo» i de sentir un pesigolleig suau en un o altre indret del cos, en canvi podríem descobrir que la presència de tanta gent nova no ajuda a elevar la nostra producció, mentre que augmenta considerablement el consum de tota mena d'articles, especialment dels de primera necessitat. I la revelació d'aquest aspecte és molt més important que el voler fer el sord a la columna dita de la por, per tal com, un gran nombre dels qui la componen, ultra ésser originaris d'aquest tros de terra, se'ls poden tenir en consideració les penalitats que porten sofertes i altres circumstàncies, de familiars de salut crebantada o d'infants que emmalalteixen, i que, a fi de comptes, treballen i es defensen com a ciutadans dignes. No seria just, per tant, que, per una imprevisió, la ciutat suportés indefinidament la presència de contingents de paràsits, vinguts de tots els indrets de Catalunya, amb el consegüent perill per a la salut pública i per agreujar més l'escassetesa d'aliments, mentre que, en casos de raó justificada, hom posaria tots els obstacles per a donar acolliment

LA VEU DEL GOVERNANT

El doctor Negrin, President del consell de ministres, pronuncià davant del Parlament de la República paraules concretes i expressives, l'eco de les quals no solament ressonà en les muntanyes de Montserrat, ans encara es deixà sentir en les primeres cancelleries d'Europa i d'Amèrica. La veu del governant, tot amor i sacrifici, ha estat escoltada amb respecte i se li han fet els honors d'acord amb la importància que es mereix en aquests moments la declaració del Govern legítim de l'Espanya republicana. Això prova que la realitat supera la mala intenció.

Fins ara la nostra generositat i el respecte als nostres drets solament eren compresos pels Estats que van a l'avantguarda del progrés social: la Unió de Repúbliques Soviètiques i Mèxic. Però, ja comença a albirar-se, des de la data històrica de l'obertura de sessions de les Corts, com les potències democràtiques, França i Anglaterra, es mostren més comprensives entorn del nostre esforç per a consolidar la pau universal. Aquesta virada, és el principi del reconeixement de què el nostre sacrifici val quelcom més que una reunió del Comitè de no intervenció o un debat escadusser en la Cambra dels Comuns.

Aquelles paraules incontestables del President del Consell; aquella oració tan emocionant, d'efectes saludables a l'interior i a l'exterior, eren la plena confirmació dels nostres sentiments democràtics, esdevenien una rèplica contundent per als qui dubtaven de la nostra fe en la victòria. No hi cap una concepció més liberal i digna que la que enclou aquesta declaració del Govern: «Una vegada acabada la guerra, el país podrà instituir noves formes, alterar o conservar les presents segons la seva pròpia voluntat; però mentre duri la guerra tot atemptat a la nostra carta fonamental constituiria un delictes de traïció a la causa comuna».

Així ha parlat el Govern, amb responsabilitat i amb una clara visió del que s'haurà de fer per a començar la construcció del nou edifici que l'Espanya republicana aixecarà sobre les runes de ço que hauran destruït els traïdors mediatitzats per l'imperialisme internacional. Les proves dels assassinats i de la devastació a què s'ha lliurat el feixisme en el sòl hispànic han estat a la vista dels parlamentaris estrangers i les han cospades en els moments àlgids de la desesperació de l'adversari, quan acabava d'experimentar la derrota que li infligí l'Exèrcit de la República en el Baix Aragó.

Ha arribat el moment de parlar clar, i amb claredat s'ha fet sentir la veu responsable del nostre Govern. No ha volgut amagar que hem travessat un període de veritable desequilibri, per l'acció dels emboscats i provocadors, mantes vegades inconscients, i així ho expressa en la declaració ministerial: «Un any i mig de guerra, que ha produït l'inevitable empobriment de la nostra terra. Un any gairebé de caos i desgavell econòmic, durant el qual, a mans plenes, hom malversà, destruï i féu desaparèixer, per apropiació indeguda, riqueses, reserves acumulades durant llargues anyades».

I ha estat dit, davant dels representants estrangers, tot el que s'ha de revelar, tota la veritat dels primers mesos de la revolució.

El Govern té plena responsabilitat en el present i el poble obeeix totes les disposicions que emanen del poder executiu. La República està ferma i li sobra esperit per afrontar la lluita contra els traïdors de dintre i els enemics de fora. Per això la reunió de les Corts a Montserrat, amb la presència de qualificades representacions de parlamentaris de diversos països, ha tingut un relleu extraordinari perquè ha fet conèixer al món, i amb veritable precisió, la realitat del nostre viure i el respecte que ha mantingut el poble espanyol al seu règim democràtic. — J. T.

al qui n'esteria més necessitat. Acceptem l'acord de l'Ajuntament; però, s'imposa també, una revisió de targes o autoritzacions de racionament, per a procedir a

retirar-les als qui s'hagin domiciliat provisionalment a Vic, no amb altres propòsits que els de vegetar tranquil·lament i fer negoci amb animals vells. — ALFIL